HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

JANICE

PRESTONOVÁ

Popelka a vévoda

Janice Prestonová

POPELKA A VÉVODA

Překlad

Ole Voleman

Milá čtenářko,

čas prázdnin a dovolených je za námi a já pevně věřím, že jste ho strávila přesně podle svých představ. A také jsem přesvědčen, že se děti konečně vypraví do škol, že všechny obchody a služby zůstanou otevřené a že se konečně náš život vrátí do normálních kolejí…

Přesto doufám, že si najdete alespoň chvilku na mé další dvě romance z Anglie předminulého století. První knížkou je Popelka a vévoda *od Janice Prestonové. I když to není pohádka o Popelce, jak ji známe, přesto jako pohádka život Rosalind a Lea skončí. Líbil se Vám minulý měsíc příběh lorda Millcrofta? Virginia Heathová Vás tentokrát seznámí s lordem Flintem, který má před sebou nelehký úkol. Jaký, to Vám ale neprozradím…*

Přeji Vám krásné dny babího léta se spoustou sluníčka.

S láskou
Váš Harlequin

Janice Prestonová

POPELKA A VÉVODA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella and the Duke

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2017

Překlad:
Ole Voleman

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2017 by Janice Preston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6466-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6467-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6468-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Únor 1812, Buckinghamshire

„Ale ne!“

Ovce se zastavily před otevřenou bránou, a místo toho, aby pokračovaly na pastvinu, kde si zbytek stáda už pochutnával na stéblech namrzlé trávy, udělaly zničehonic čelem vzad a jako splašené uháněly kolem Rosalind Allenové na opačnou stranu.

„Stůjte!“ zavolala za nimi Rosalind hlasitě. „Tak počkejte přece! Vy jedna hloupá stvo-“

Rosalind zavřela ústa a zbytek věty spolkla. V jejím zorném úhlu se jako blesk z čistého nebe objevil jezdec na vysokém mohutném koni a zdálo se, že má namířeno přímo k ní. Instinktivně si přitáhla vlněný pléd pevněji k tělu a přimhouřenýma očima se na něj zadívala. Nevzpomínala si, že by se s ním někdy setkala, ovšem než si ho stačila lépe prohlédnout, polekané ovce se před cizincem na koni otočily a k úlevě Rosalind pelášily zpátky směrem k ní a k pastvinám za otevřenou bránou.

Díkybohu, blesklo jí hlavou.

Otočila se a mávla dlouhou pasteveckou holí, čímž dala pokyn Hectorovi, velkému šedému psovi, že teď

je řada na něm. Hector svéhlavá zvířata několika plavnými skoky obkroužil a ovce, namačkané jedna na druhou, tentokrát poslušně proběhly bránou a bez dalšího odmlouvání se připojily ke zbytku stáda. Rosalind ukázala Hectorovi rukou, aby si lehl a hlídal, kdyby se snad některé z ovcí zachtělo zopakovat si útěk, než se jí přes hrbolatou a kopyty rozdupanou cestu podaří bránu zavřít a zabezpečit. Velký šedý pes ji okamžitě poslechl.

K jezdci na koni stála teď Rosalind zády a nedívala se na něj, avšak ignorovat ho také nemohla. Zatímco bojovala se zrezivělou zástrčkou na bráně, slyšela, jak se k ní pomalu blíží.

Teprve nyní si uvědomila, že nevypadá zrovna reprezentativně. V pracovních šatech, se sukněmi vykasanými do poloviny lýtek, aby si je neumazala, zablácenými botami, bez klobouku a s uvolněnými prameny vlasů kolem obličeje měla do elegantního vzhledu na hony daleko. Až do dnešního dne v těchto místech nepotkala ani živáčka, když nepočítala starého pastýře Toma. Proto si jako vždy, když měla chuť pomoci s ovcemi, oblékla staré šaty, aby se při nahánění těch tvrdohlavých zvířat na pastvu neumazala. Nedošlo jí, že na panství Halsdon přijela včera lovecká společnost sestávající se z několika džentlmenů z Londýna a že by se tito pánové mohli pohybovat po okolních pozemcích.

Pravda, během snídaně zaslechla vzdálené troubení lesního rohu, avšak nevěnovala tomu pozornost. Jak se právě ukázalo, byla to chyba.

Velká chyba.

„Ale no tak, drahoušku," uslyšela za sebou pobavený mužský hlas, „neschovávejte ty hezké nohy pod

sukně. Dopřejte trochu potěšení muži, který se od časného rána honí po lese v sedle."

Jezdec zastavil koně těsně za jejími zády.

Rosalind ztuhla. Útroby se jí sevřely strachy a svaly jí ochromila náhlá slabost, takže se několik okamžiků nemohla ani pohnout. Připadala si jako myš těsně před tím, než ji do zubů chňapne kočka.

„Jste němá?" mluvil na ni dál jezdec. „Nebo snad dokonce hluchá?"

Neodpověděla.

„Když už jste přede mnou ty svoje hezké nohy schovala, mohla byste mi zpříjemnit den alespoň úsměvem. Co říkáte, drahoušku? Usmějete se na mě?"

Rosalind se ujistila, že se jí sukně nezachytila za okraj kotníčkových bot a sklouzla až dolů, a teprve pak se pomalu otočila. Kůň stál tak blízko ní, že kdyby natáhla ruku, dotkla by se jeho zpěněných pysků. Jezdci nevěnovala víc než letmý pohled, avšak přesto si stačila všimnout, že je vysoký a že má typické patricijské rysy, což znamenalo, že se nespletla, když ho před chvílí v duchu přiřadila k džentlmenům z Londýna.

Nic bližšího o nich Rosalind nevěděla, protože sama zde žila velmi krátce. O lovecké společnosti se před ní zmínila stará služebná Penny a ta to zase věděla od kuchařky Sally z Foxbourne Manor, což bylo panství sira Williama Rockbearea, sousedící s Halsdonem.

„Dobré odpoledne, pane," řekla Rosalind studeným tónem a vykročila po cestě směrem od pastvin. Ovce byly zavřené a ona si nepřála nic jiného, než aby byla zpátky v domě, který nesl název Stoney End a patřil k majetku sira Williama Rockbearea.

Cizinec byl ale jiného názoru. Rychle pobídl koně a zatarasil jí cestu.

„Ne tak rychle, drahoušku," pronesl posměšně, zatímco očima bloudil po její tváři.

Rosalind se bezděky zachvěla. Nelíbil se jí. Ani trochu se jí nelíbil. Měl pyšně zvlněné rty a pronikavý pohled – velmi nepříjemně pronikavý a temný. Z jeho zelených očí vyzařovalo něco zlověstného.

„Dovolte mi, abych se vám představil," pokračoval cizinec a nadzvedl si klobouk. „Anthony Lascelles. K vašim… *službám*."

Žaludek jí sevřela náhlá úzkost. Anthony Lascelles neměl jenom temně zelené oči, zrádné jako bažina, ale také hlas. Rosalind v něm slyšela postranní úmysly.

„Jsem novým majitelem Halsdon Manor," dodal Anthony Lascelles.

Rosalind na to nic neřekla.

„A vy jste…" pobídl ji.

Zvedla hlavu, aby mu dala najevo, že se ho nebojí, ačkoli v ní ve skutečnosti byla jen malá dušička, a nadechla se. „*Paní* Pryceová," odpověděla pomalu, zřetelně a jasným důrazem na slově *paní*.

V duchu děkovala všem svatým, že jí vnukli myšlenku, aby se po příjezdu do hrabství Buckinghamshire vydávala za paní a nadto za vdovu. Falešná identita se jí teď náramně hodila. Když už nic jiného, dodávala jí aspoň trochu odvahy. Rosalind rovněž doufala, že si pan Lascelles nebude dovolovat na ženu, která se představuje jako paní. Nemohl přece vědět, že na ni v dočasném a provizorním domově nečeká manžel, ale jenom o pět let mladší bratr, který se nedokáže pohybovat bez pomoci berle, což byl

důsledek velmi dávné nehody, během níž zemřel jejich otec. Freddiemu byl tehdy rok a jí přesně šest let. Ten den měla narozeniny.

Krátce po otcově smrti se jejich matka znovu vdala za hraběte Lydneyho z Lydney Hall, avšak dlouho se nově nalezenému štěstí netěšila. Onemocněla a v Rosalindiných devíti letech zemřela. Z Rosalind a Freddieho se nestali nechtění a nikým nemilovaní sirotci jenom díky nesmírné laskavosti jejich nevlastního otce, který je přijal za své. Stejně tak je později přijala i nová manželka hraběte. Když krátce po svém druhém porodu zemřela také ona, Rosalind převzala společně s chůvou Penny starost o dva nevlastní sourozence, tehdy čtyřletou Nell a novorozeného Jacka.

Jak se záhy ukázalo, spletla se. Anthonymu Lascellesovi ani zbla nezáleželo na tom, že se představila jako *paní*. Dokonce ho to snad těšilo!

„Paní Pryceová," opakoval po ní úlisným tónem. Jeden koutek rtů se mu protáhl do nepříjemného úsměvu. „Velmi mě těší, paní Pryceová."

Rosalind polkla.

„Abych řekl pravdu, překvapila jste mě."

„Překvapila?" opáčila Rosalind nechápavě. „Netuším, čím bych vás mohla překvapit, pane."

„Nečekal jsem, že v těchhle končinách potkám tak půvabnou tvářičku. Natož že spatřím tak pěkně tvarované nohy. Co kdybyste si ty sukně zase nadzvedla, paní Pryceová? Ať mám před spaním na co vzpomínat."

Nebesa, blesklo jí hlavou. *Co teď? Co budu dělat, jestli seskočí z koně a pokusí se mě… políbit? Nebo ještě něco horšího?*

V duchu horečně přemýšlela, jestli bude lepší pustit se na útěk, nebo křičet. A na to, že neměla ani tu nejmenší šanci mu utéct. A její křik by se nejspíš ztratil nad pastvinami a nikdo by ho neuslyšel.

„No tak, drahoušku. Neupejpejte se. Trocha špásování ještě nikomu neublížila."

Rosalind zaplavila další vlna strachu. Nebylo divu. Po zkušenostech, které její rodina nedávno zakusila se sirem Peterem Tadlowem a jeho kumpány, musela být Rosalind ze strany mužů připravená na cokoli – dokonce i na neurvalé, hrubé, obtěžující či násilné chování.

Sir Peter Tadlow se stal po smrti hraběte Lydneyho poručníkem jejích nevlastních sourozenců, osmnáctileté Nell a čtrnáctiletého Jacka, a ačkoli je měl chránit, dělal přesný opak. Rozhazoval Jackovy peníze a k Nell se choval spíš jako kuplíř než starostlivý opatrovník, což vedlo k tomu, že Rosalind, Freddie a Nell museli narychlo opustit Lydney Hall a utéct do bezpečí sem na venkov, kde jim sir William Rockbeare, nejstarší a nejlepší přítel zesnulého hraběte, poskytl útočiště.

Jak se teď však bohužel ukazovalo, venkov nebyl tak bezpečným místem, jak si Rosalind představovala. Od sira Petera Tadlowa a jeho kumpánů tu – alespoň prozatím – měli pokoj, avšak tento *džentlmen* se nezdál být o nic lepší než oni.

Klid, Rosalind, snažila se upokojit sama sebe, zatímco si ji muž v sedle dál měřil nestoudným pohledem. Hlavně zůstaň klidná. *Ty nejsi přece Nell. Nejsi mladá dívka, která se právě chystá vstoupit do společnosti, aby si našla ženicha. Je ti třicet let. Jsi dospělá žena. Poradila sis už v životě s horšími situacemi.*

Zažila jsi smrt otce, matky i smrt obou nevlastních rodičů. Tohle zvládneš také.

Musíš to zvládnout. Nejen kvůli sobě.

Strach však nepolevoval. Naopak se zvětšoval. Ačkoli už nebyla mladičká dívka a rozhodně si nehledala ženicha, ve svých třiceti letech rozhodně nebyla ještě ani příliš stará na věci, které muži s ženami někdy dělají. A jestliže Anthony Lascelles o něco usiloval, pak to byly právě *tyhle věci*.

Rosalind s nimi sice neměla žádné zkušenosti, protože zasvětila svůj život péči o mladší sourozence a kvůli tomu zůstala starou pannou – dokonce dosud nepolíbenou starou pannou –, ale byla to inteligentní, vzdělaná a sečtělá mladá žena. Nebyla naivní. Velmi dobře chápala, o co muži se zrádně zelenýma očima jde. V žádném případě mu to ovšem nehodlala poskytnout.

To radši umřu, než abych s ním… špásovala, pomyslela si v duchu znechuceně.

Narovnala se v ramenou a vydolovala ze sebe poslední zbytky odvahy.

„Na špásování si budete muset najít někoho jiného, sire," řekla ostře. „U mě vám pšenka nepokvete. Teď, jestli mě omluvíte, se musím vrátit domů. Čekají mě."

Byla to pravda. Freddie ji už jistě vyhlíží. Touhle dobou měla být pomalu zpátky.

Anthony Lascelles mlaskl jazykem. „Líbíte se mi, drahoušku. Vždycky jsem měl radši divoké kobylky, které je třeba nejdřív zkrotit. Ale věřte mi, až vás zkrotím, bude se vám to líbit."

Rosalind nechápala, kde se v něm bere tolik drzosti a nestoudnosti. Měla takový vztek, že na chvíli dokonce zapomněla na strach.

Prudce se nadechla a otočila se, aby obešla koně, který jí stál v cestě. Poté vykročila směrem k usedlosti Stoney End.

Moc daleko však nedošla. Anthony Lascelles totiž neměl v úmyslu ji omluvit, ani ji nechat odejít. Jeho velký kůň jí vjel znovu do cesty a jí nezbylo nic jiného než zastavit, jinak by do něj narazila.

Zvíře jí dýchalo přímo na krk. Stálo tak blízko, že intenzivně cítila pach jeho zpocené srsti. Sama byla vynikající jezdkyní a koní se nebála. Jestli ji někdo děsil, byl to jeho pán.

„Dovolte, sirce Lascellesi," řekla Rosalind studeně a pokusila se koně obejít podruhé.

Marně.

Ani třetí pokus nebyl úspěšný.

Srdce se jí splašeně rozbušilo, ale pak si vzpomněla, že opodál leží Hector přesně tak, jak mu přikázala, a poslušně čeká, až ho k sobě zavolá.

Hector! Jak jsem na něj mohla zapomenout?

Rosalind se otočila k psovi, částečně schovanému za jejími sukněmi, vložila si do úst dva prsty a zapískala. Dáma by před džentlmenem samozřejmě nic podobného nikdy neudělala, avšak Rosalind nezáleželo ani trochu na tom, jak před novým majitelem Halsdon Manor bude vypadat. Pokud vůbec něco, pak doufala, že se mu znechutí a on zapomene na všechny svoje nemravné návrhy.

Hector poslechl okamžitě. Zvedl se na nohy, plavným skokem překonal vzdálenost mezi sebou a Rosalind a postavil se vedle své paní, kterou zbožňoval vroucnou psí láskou. Byl to vysoký, impozantní pes, vyšlechtěný před mnoha staletími v Irsku k lovu vlků. Budil zasloužený respekt pouhým vzhledem,

natož když zvedl pysky, vycenil zuby a zavrčel. Velká hlava mu sahala až k Rosalindinu boku, a přestože byl za normálních okolností přátelský a měl lidi rád, Rosalind věděla, že by ji neváhal bránit, pokud by se dostala do úzkých.

Hector zvedl ocas a naježil hřbet, takže vypadal ještě o něco větší. Černý kůň pohodil nervózně hlavou, odfrkl si a ukročil stranou. Rosalind si všimla, že snědá kůže Anthonyho Lascellese při pohledu na vlkodava zbledla.

Teď mě snad konečně nechá projít a přestane mě obtěžovat, zadoufala.

Pocit úlevy jí však dlouho nevydržel. Hector náhle dlouze a výhrůžně zavrčel a Rosalind spatřila na obzoru další tři jezdce, kteří se cvalem blížili k nim.

Okamžitě jí došlo, co je to za pány. Patřili k loveckés společnosti Anthonyho Lascellese, nového majitele Halsdon Manor. Nikdo jiný to být nemohl.

Čtyři proti dvěma, zasténala v duchu zoufale. *Čtyři silní muži proti bezbranné ženě a psovi.*

Prsty jedné ruky stiskla zježené chlupy na Hectorově štíhlém krku. Druhou rukou sevřela ještě o něco pevněji pasteveckou hůl.

Tři muži v loveckých kabátcích a kalhotách z měkké jelenice zastavili své koně vedle Anthonyho Lascellese a zvědavě se podívali nejprve na ni, a pak na svého druha, který nevypadal zrovna šťastně, že se k němu jeho přátelé připojili.

To by mohlo být dobré znamení. Snad… třeba nejsou jako on a nedovolí, aby jí ublížil.

„Anthony?“ oslovil nového majitele Halsdon Manor prostřední jezdec hlubokým autoritativním halasem. „Zabloudili jsme snad a ty se ptáš na cestu?“

„Ovšemže jsme nezabloudili," odpověděl Anthony Lascelles neochotně.

„Potom bychom měli jet dál. Povedeš nás?"

Rosalind k prostřednímu jezdci stočila pohled. Jeho povýšený aristokratický tón prozrazoval, že patří k vysoké společnosti a je zvyklý na to, že ho ostatní poslouchají. Už to nebyl žádný mladíček. Odhadovala ho na nejméně třicet pět let, možná dokonce o něco víc. Byl vysoký, měl široká ramena a dlouhé nohy se svalnatými stehny, jež se mu pod obepnutými loveckými kalhotami zřetelně rýsovala. Jeho obličej působil stejně autoritativně jako jeho hlas a celkové držení těla.

Autoritativně a… vznešeně, napadlo ji.

Ve svých pracovních šatech a bez klobouku si vedle něj připadala skoro jako Popelka z pohádky, kterou jí Penny coby malé holčičce vyprávěla před spaním. Tehdy ještě Rosalind věřila na dobré konce.

Jenomže to už bylo dávno.

Muž se vznešeným držením těla měl pevnou čelist, dlouhý úzký nos, velmi pěkně – ačkoli pyšně – tvarovaná ústa a hluboké, stříbřitě šedé oči. Jejich barva Rosalind fascinovala. Připadalo jí, že se dívá do hlubin moře, nad kterým visí šedé mraky, mezi nimiž tu a tam probleskuje bledé zimní slunce. Nad podmanivě zbarvenýma očima se vyjímalo rovné černé obočí a zpoza klobouku mu vykukovaly velmi tmavé, téměř černé vlasy.

Rosalind po něm nedokázala přestat pokukovat. Měl v sobě něco, co ji přitahovalo, ale když o tom později přemýšlela, vůbec netušila, co *přesně* by to mohlo být. Odtrhla od něj zrak, teprve když se jejich pohledy krátce střetly. Rychle sklopila oči ke

špičkám zablácených bot vykukujících zpoza sukní a předstírala, že si nevšimla udiveného záblesku v jeho šedých hlubinách.

Ještě aby nebyl překvapený, když na něj zíráš, jako kdybys viděla poprvé v životě pohledného a přitažlivého muže, zlobila se na sebe v duchu.

Jezdec se stříbrnýma očima jí naštěstí nevěnoval další pozornost a obrátil se znovu na Anthonyho Lascellese. „Ptal jsem se, jestli nás povedeš, Anthony. Tys mě neslyšel? Jsme od svítání v sedle a už jsem unavený a mám hlad. Hádám, že naši přátelé také."

Jezdci po obou jeho stranách souhlasně přikývli.

„Já rozhodně nechci zmeškat oběd," pronesl ten vpravo.

Džentlmen vlevo netrpělivě dodal: „Ani já ne, Anthony. Pojeďme."

Nový majitel Halsdon Manor mávl rukou s bičíkem. „Zámeček je asi míli tímhle směrem," řekl. „Myslím, že tam zvládnete dojet sami. Já tu mám ještě nějaké pořízení s půvabnou paní Pryceovou."

Rosalind polkla. Všechny svaly v těle se jí napjaly, což vycítil Hector a znovu dlouze zavrčel.

Muž se stříbrnýma očima a nádherně vykrojenými rty se zamračil. „Jestli jsi přijel na *tenhle* druh lovu, Anthony, měl jsi raději zůstat v Londýně. Venkov není velkoměsto, na to nezapomeň."

„Neměj péči, Leo," ušklíbl se Anthony Lascelles. „Vím, co dělám."

„Opravdu to víš?" Hlas muže, kterého nový majitel Halsdon Manor oslovil jménem Leo, pročísl břitký únorový vzduch jako nůž.

„Samozřejmě. Jak jsem řekl, vy tři jeďte napřed. Já a paní Pryceová tady dokončíme, co jsme začali."

Co jsme začali? opakovala Rosalind v duchu rozzlobeně. *Co si to vůbec dovoluje?*

„Promiňte, pane," řekla v náhlém návalu odvahy. „Ale já jsem rozhodně nic nezačala. Právě jsem byla na cestě domů. Když dovolíte ráda bych pokračovala."

Muž se stříbrnýma očima se na ni opět krátce podíval. Tentokrát se v jeho pohledu nemihl žádný údiv. Lhostejně si prohlédl její tvář, pak její staré pracovní šaty, načež se otočil zpátky k Anthonymu Lascellesovi.

„Nezdá se, že by s tebou paní Pryceová chtěla ztrácet čas," utrousil studeně. „Jedeme. Všichni."

Snědá tvář Anthonyho Lascellese potemněla. „Paní Pryceová jenom dělá drahoty. Jako kdybys neznal ženy. Až spolu budeme sami, obrátí, tím jsem si jistý. Nemám pravdu, drahoušku?" věnoval Rosalind posměšný úsměv.

Než stačila odpovědět, vzal si slovo hnědovlasý džentlmen po pravici muže se stříbrnýma očima. „Nech ji být, Lascellesi. Jistě se tady v okolí najde pár pohledných žen, které si s tebou rády zaflirtují, ale Leo má pravdu. Tato dáma rozhodně nebude jednou z nich."

„V tom právě vězí kouzlo svádění, drahý Stantone. Žena, která dělá drahoty a není snadno k mání, je mnohem přitažlivější než žena snadno dostupná. To potěšení, když konečně podlehne a oddá se ti! Věř mi, příteli, že tomuto pocitu se vyrovná jen máloco."

Rosalind nevěřícně rozšířila oči. O urozených pánech si nedělala žádné iluze, ale ještě nikdy se nesetkala s takovou drzostí a arogancí. Vždyť on o ní mluví, jako kdyby tady vůbec nebyla! Jak se opovažuje?

Muž jménem Stanton odpověděl: „Nemám ve zvyku obtěžovat ženy, které mi dají zřetelně najevo nezájem. A ty bys také neměl, Anthony, jestli se nechceš dostat do potíží. Nech paní Pryceovou, ať jde svojí cestou, a my se vrátíme na Halsdon."

Anthony Lascelles ohrnul rty. „V žádném případě, Stantone," zavrtěl hlavou a očima přejel po křivkách Rosalind. „Na to je paní Pryceová příliš hezká. Doprovodím ji kousek domů, aby se jí něco nestalo. A za to si vyberu odměnu."

Rosalind se prudce nadechla, avšak muž se stříbrnýma očima ji předběhl.

„Odveď ho odsud, Stane," nařídil. „Hned." V jeho hlubokém hlase zněla hrozba.

Z očí Anthonyho Lascellese vyšlehly blesky. „Na to nemáš právo! Tady jsem –"

„Hned, Stane," opakoval Leo.

Stanton popojel k Lascellesovi. Pak se naklonil k jeho koni a poplácal ho po krku. „Nerad bych tě musel odtáhnout za otěže, Anthony," řekl tiše, „ale udělám to, jestli se mnou nepojedeš na Halsdon."

„Na tohle nemá žádné právo," opakoval Anthony Lascelles vztekle.

„Radím ti, abys to nechal být. Znáš Lea. Víš, co si o některých věcech myslí."

Anthony Lascelles už neprotestoval. Bolestivě kopl koně do slabin a vyrazil směrem k Halsdon Manor.

Stanton pohlédl omluvně na Rosalind a nadzvedl klobouk. „Hezký den, madam," řekl a svižným cvalem se rozjel za svým společníkem.

Rosalind zvedla hlavu k muži se stříbrnýma očima. „Děkuji vám, sire. Jsem vám vděčná za to, že jste mi pomohl z této svízelné situace."

Na rtech se mu mihl letmý úsměv.

Nebo to byl úšklebek?

„Sbohem, madam," zvedl rovněž krátce klobouk a otočil koně. Čtvrtý z jezdců ho následoval.

Rosalind se za nimi chvíli dívala. „Pojď, Hectore," pohladila pak vlkodava po velké hlavě a vykročila opačným směrem, než kterým mířili jezdci. „Tohle není společnost pro nás."

DRUHÁ KAPITOLA

Leo Alexander Beauchamp, šestý vévoda z Cheritonu, přitáhl svému koni otěže a otočil se v sedle. Chtěl se ještě jednou podívat na ženu, již si jeho bratranec z otcovy strany hodlal dopřát podobně, jako si člověk dopřává zákusek po obědě – s požitkem si ho vychutná, a až spolkne poslední sousto, odsune talířek a zapomene na něj.

Anthonyho *kořist* šla vzpřímeně, hlavu držela vysoko a působila nebojácně, ovšem Leovým pozorným očím neuniklo, že ve skutečnosti má strach. Vlněný pléd, pevně uvázaný kolem těla, si v obranném gestu tiskla překříženýma rukama k ňadrům – kulatým a plným, jak si Leo stačil povšimnout – a dělala až příliš dlouhé kroky, jako kdyby se chystala rozběhnout, jakmile bude z jejich dohledu. Vysoký majestátní vlkodav pobíhal kolem ní.

Nádherný pes, blesklo mu hlavou.

Ovšem ne tak půvabný jako jeho paní…

Boky v širokých nabíraných sukních se jí provokativně vlnily a Leo si uvědomil, že na ni zírá skoro stejně hladově jako jeho nestoudný bratranec. Na rozdíl od Anthonyho však neměl žádné nekalé úmysly. Nikdy by si nevzal nic, co mu nepatřilo a co by

mu dáma nedala dobrovolně. Musel si ale přiznat, že ho zaujala. Když se před chvílí podíval do jejích zlatohnědých očí, pocítil silnou přitažlivost, a to už se mu nestalo celé roky. Bledé únorové slunce vykouzlilo na její krémové pleti růžový nádech a měkké vlny jejích oříškově hnědých vlasů, povlávajících jí kolem oválného obličeje, se leskly jako hedvábí.

Už to nebyla žádná mladičká dívka v rozpuku a se svěží předvídatelnou krásou. Byla to dospělá žena s dospělými tvary a nádhernými plnými rty. Leovi se zdála takřka hypnoticky, uhrančivě krásná a zvláštním způsobem tajemná. Možná i proto, že jak ve výrazu její tváře, tak v jejím chování neshledával ani špetku koketérie a vyzývavosti, což mu imponovalo.

Jestli na ženách něco Lea odpuzovalo, pak to byla právě vyzývavost a koketnost. Za těch třináct let, které uběhly od smrti jeho manželky Margaret, si vypěstoval jakýsi šestý smysl, díky kterému bezpečně poznal, že s ním žena flirtuje a snaží se ho ulovit coby manžela. Pro neprovdané dámy a jejich matinky byl Leo coby velmi bohatý muž s titulem vévody cennou trofejí – a to i přesto, že nedávno oslavil čtyřicítku a byl otcem tří dětí.

Jak říkala, že se jmenuje?

Paní Pryceová, odpověděl si Leo v duchu.

To znamená, že pravděpodobně bude existovat také pan Pryce, její manžel. Nejspíš teď kráčí za ním domů.

Leo podle oblečení paní Pryceové a pastevecké holi v její ruce odhadoval, že bude žít i s manželem a patrně také s dětmi na nějaké menší farmě poblíž. Anebo pracují jako hospodyně a správce, ačkoli… Odkdy hospodyně honí ovce na pastvu?

Na tom ostatně nezáleželo. Tak jako tak se s ní už

nejspíš nesetká. Nejpozději za deset dní odtud odjede a vrátí se nejdřív za rok – pokud se vůbec vrátí. V každém případě by měl na její krásný obličej a provokativně oblé boky rychle zapomenout. Je přece vdaná. A on se nezaplétal ani se svobodnými ženami, natož s těmi zadanými. V jeho životě byla momentálně jediná žena – jeho zpupná dcera, pokud nepočítal svoji sestru Cecily, jež s nimi žila – a žádnou další Leo nepotřeboval. Ženy představovaly komplikace. U vdaných paniček sice nehrozilo, že ho budou chtít dostat k oltáři, ovšem konfrontace se žárlivými manžely ho také zrovna dvakrát nelákala.

Musel však uznat, že *tahle* vdaná žena by za hřích stála. Jeho tělo by si rozhodně dalo říct a dávalo to zřetelně najevo. Když se Leo díval, jak paní Pryceová mizí v dálce a široké sukně se kolem ní pohupují jako vlny na moři, cítil pnutí v podbřišku.

Leo byl mužem v nejlepším věku a plné síle a měl své potřeby. Ovšem ty se daly uspokojit i podstatně bezpečnějším způsobem.

A hlavně měl své zásady!

Což znamená, že bys na ni měl přestat zírat, připomněl si. *Tohle není žena pro tebe.*

Leo pobídl svého koně patami a otočil ho. S překvapením – a jistou nevolí – zjistil, že jen o pár metrů dál na něj s širokým úsměvem na tváři čeká Vernon, jeho o čtyři roky mladší bratr.

Leo dojel pomalu k Vernonovi a zavrtěl hlavou. „Ať už se chystáš říct cokoli, Vernone, nedělej to. Nech si to pro sebe."

Věčně dobře naladěný lord Vernon Beauchamp roztáhl rty ještě o něco víc. „Nic jsem se říct nechystal, přísahám. Jenom jsem…"

„Jenom jsi co?“

„Jenom jsem se trochu bál, že bys bez mojí pomoci nemusel najít cestu na Halsdon,“ odpověděl mladší z bratrů s pobaveným zablýsknutím v očích.

„Obával ses zbytečně,“ zavrčel Leo. „Na rozdíl od Anthonyho vím přesně, co si můžu dovolit.“

„Na chvíli se mi zdálo, že tě ta žena zaujala. Nebo se snad mýlím, bratře?“

Leo vrhl na Vernona krátký pohled. „Je vdaná. A ty znáš moc dobře moje zásady, Vernone. S vdanými ženami si *zásadně* nezačínám.“

Tím hlavním důvodem ovšem ve skutečnosti nebyl strach z rozezlených žárlivých manželů. Leo se zadaným ženám vyhýbal především proto, že *věděl*, jaké to je být podváděným mužem. Věděl to až příliš dobře, a i když Margaret zemřela před třinácti lety, nikdy na ten pocit ponížení a bezmoci nezapomněl.

Nesl si ho s sebou jako kříž.

„Kromě toho,“ dodal, „jsme sem přijeli jen na deset dní. Ačkoli si nejsem jistý, jestli tady tak dlouho vůbec vydržím.“

„To jsou mi věci. Máš v plánu vzít do zaječích?“ podivil se Vernon.

„Možná.“

„Proč? Vždyť jsme sotva přijeli. Jde o Anthonyho? Máš ho už plný zuby?“

„To sice také, ale o něj teď nejde,“ odtušil Leo. „Měl jsem zůstat doma tak jako tak. Kdoví, co se tam během mojí nepřítomnosti semele.“

„Takže jde o Olivii?“ došlo Vernonovi okamžitě, odkud vítr vane.

Leo krátce přikývl.

„Děsíš se toho, že tvoje drahá dcera provede nějakou další pošetilost?“

„Já se *neděsím*,“ zdůraznil Leo.

Byl hlavou rodiny – už přes dvě desítky let. Byl vévodou, na kterého se spoléhala ohromná spousta lidí, včetně jeho nejbližších. Nemohl si dovolit být *vyděšený* – nebo to přinejmenším nemohl dávat najevo. Za žádných okolností a dokonce ani před svým bratrem.

„Povím to jinak,“ naklonil Vernon hlavu mírně na stranu. „*Obáváš se*, že by se Olivia v tvé nepřítomnosti mohla utrhnout ze řetězu?“

Leo se ušklíbl, ale neodpověděl.

„Chápu tě,“ řekl Vernon. „Ta dívka je jako divoká kočka. Člověk nikdy neví, jaký bláznivý nápad ji v příští chvíli napadne.“

V tom měl Vernon pravdu a Leo s ním musel v duchu souhlasit. Nejmladší z jeho tří dětí, osmnáctiletá Olivia, byla skutečně jako divoká kočka. Ve svém věku už dávno měla být mladou dámou s vybraným chováním a těmi nejlepšími způsoby, ale místo toho vymýšlela jednu vylomeninu za druhou a byla zpupná a tvrdohlavá. Vyrůstala po boku svých dvou starších bratrů a už před lety si začala uvědomovat, že společnost klade na dívky mnohem více povinností než na muže a že je nutí dodržovat mnohem více pravidel – podle Olivie samozřejmě velmi hloupých pravidel. Skutečnost, že její bratři mají nesrovnatelně více svobody, v ní vyvolávala hluboký pocit nespravedlnosti. Odmítala se smířit s tím, že si muži mohou bezstarostně užívat, zatímco ženy musejí poslouchat a být za všech okolností ctnostné, a začala se bouřit proti zavedeným pořádkům.

Na Lea toho bylo občas moc. Obzvlášť v tomhle

období, protože Olivia se právě připravovala na svůj oficiální vstup do společnosti a Leo se bál toho, co všechno by se mohlo zvrtnout a pokazit, až ten velký den za pár týdnů konečně přijde.

„Cecily na ni dá pozor," pokračoval Vernon klidným hlasem. „Zná Oliviiny triky a úskoky a nenechá se opít sklenicí mléka."

Leo si tím však nebyl zdaleka tak jistý jako jeho mladší bratr. Cecily se o jeho děti starala sice už dlouhých třináct let, ale Olivia byla velmi inteligentní a vynalézavá dívka. Když jí jedna lest nevyšla, hned začala spřádat další.

„Kéž bys měl pravdu," zabručel Leo, kterému tenhle rozhovor nebyl ani trochu příjemný. Nerad přiznával i sám sobě, natož ostatním, že je na některé věci krátký. Snažil se však potlačit svoji podrážděnost. Vernon to myslel dobře a Leo měl mladšího bratra rád.

„Ovšemže mám pravdu," zazubil se Vernon. „Cecily z Olivie nespustí oči. A pak, Beauchamp House je bezpečnější než kdejaká přísně střežená pevnost. Těch deset dní tady na venkově uteče jako voda. Tvoje děti budou v bezpečí i bez tebe, Leo."

„I Alex?" opáčil Leo sarkasticky. „Olivii možná udrží na uzdě Cecily, ale kdo bude na uzdě držet Alexe?"

Alexovi, mladšímu z Leových synů, bylo dvacet let a v poslední době býval často mrzutý, zasmušilý a tajnůstkářský, což Lea z pochopitelných důvodů znervózňovalo. Občas Alexe přistihl, jak zírá nepřítomně kamsi do dálky a rty má takřka bolestně sevřené. Jindy měl zamračené čelo a zdálo se, že se v něm odehrává jakýsi prudký vnitřní boj. Jako kdyby zápasil

s celým světem. Leo si přál vědět, o čem Alex přemýšlí a s jakými démony bojuje, ale neodvážil se ho zeptat. Měl obavy, že by se Alex mohl stáhnout do své ulity ještě víc. Už takhle bojkotoval, co se dalo, a stavěl se na zadní, i když jiným způsobem než Olivia.

„Na Alexe dá přece pozor Avon," odpověděl Vernon na Leovu otázku. „Dobře víš, že aspoň na něj se můžeš *absolutně* spolehnout."

Dominic, markýz z Avonu, byl Leův nejstarší syn a budoucí dědic titulu vévoda. Na rozdíl od Olivie se nebouřil proti společenským pořádkům a uspořádání světa a netopil se v zádumčivém smutku jako Alex. Nebojoval ani s žádnými démony. Působil vyrovnaně, měl smysl pro čest a spravedlnost a za všech okolností držel slovo. Leo na něj byl pyšný, avšak zároveň si uvědomoval, že Dominic je pořád velmi mladý a svým způsobem také zranitelný. Bál se o něj. Možná ne až tolik jako o Alexe a Olivii, ovšem přesto se o něj bál. Dominic rovněž nesl svůj kříž a měl mnohem větší zodpovědnost než jeho mladší sourozenci.

Leo občas přemýšlel, kde se v něm všechny ty obavy berou. Mohla za jeho strach o děti ta strašlivá událost před třinácti lety? Bál se o ně, protože ztratily matku v tak útlém věku a protože Leovi po její smrti připadaly vyděšené, osamělé a ztracené? Pociťoval úzkost, protože selhal, když Margaret nedokázal ochránit, a děsil se – ano, *děsil se* – toho, že se to samé bude opakovat i u jeho dětí? Že nedokáže ochránit ani je?

Když Margaret zemřela, Olivii bylo pouhých pět let a nerozuměla dost dobře tomu, co se vlastně stalo. Alex s Dominikem – a Dominic především – už byli